

JULKIASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS ANTONIO LA PERGOLA

2 päivänä helmikuuta 1999 *

1. Nyt tarkasteltavassa asiassa yhteisöjen tuomioistuimelle on esitetty kaksi ennakkoratkaisukysymystä tuomioistuimen toimivaltaa sekä tuomioiden täytäntöönpanoa yksityisoikeuden alalla koskevan 27 päivänä syyskuuta 1968 allekirjoitetun yleissopimuksen¹ (jäljempänä Brysselin yleissopimus tai yleissopimus) tulkinnasta. Ensimmäinen kysymys koskee yleissopimuksen 50 artiklaan sisältyvää käsitettä 'virallinen asiakirja'. Toinen kysymys käsittelee yleissopimuksen 32 artiklan 2 kappaletta ja nimenomaan sitä, onko edellytettävä, että velallisen kotipaikka säilyy valtiossa, jossa täytäntöönpanomenettely on aloitettu.

Pääasiaa koskevat oikeussäännöt ja toiseikat sekä ennakkoratkaisukysymykset

2. Ennakkoratkaisupyynnössä yhteisöjen tuomioistuinta pyydetään tulkitsemaan Brysselin yleissopimuksen 50 ja 32 artiklaa, sellaisena kuin yleissopimus on muutettuna Tanskan kuningaskunnan, Irlannin sekä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan liittymisestä kyseiseen yleissopimukseen 9 päivänä lokakuuta 1978 tehdyllä yleissopimuksella² sekä Helleenien tasavallan liittymisestä kyseiseen yleissopimukseen 25 päi-

vänä lokakuuta 1982 tehdyllä yleissopimuksella.³

Yleissopimuksen 50 artikla kuuluu seuraavasti:

”Viralliset asiakirjat (actes authentiques), jotka on asianmukaisesti laadittu jossakin sopimusvaltiossa ja jotka ovat siellä täytäntöönpanokelpoisia, on toisessa sopimusvaltiossa pyynnöstä varustettava toteamuksella täytäntöönpanokelpoisuudesta siellä 31 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen määräysten mukaisessa menettelyssä. Pyyntö voidaan evätä ainoastaan, jos virallisen asiakirjan täytäntöönpano olisi vastoin täytäntöönpanovaltion oikeusjärjestyksen perusteita (ordre public).

Täytäntöönpanopyynnön yhteydessä toimitetun asiakirjan on täytettävä ne edellytykset, jotka sen alkuperäisyyden toteamiseksi vaaditaan siinä valtiossa, jossa asiakirja on laadittu.

Edellä III osaston 3 jaksossa olevia määräyksiä on noudatettava soveltuvin osin.”

Yleissopimuksen 50 artiklan 1 kappaaleen ensimmäistä virkettä on muutettu Espanjan

* Alkuperäinen kieli: italia.

1 — EYVL 1972, L 299, s. 32.

2 — EYVL L 304, s. 1.

3 — EYVL L 388, s. 1.

kuningaskunnan ja Portugalin tasavallan liittymisestä kyseiseen yleissopimukseen 26 päivänä toukokuuta 1989 tehdyn yleissopimuksen⁴ 14 artiklalla seuraavasti:

”Viralliset asiakirjat (actes authentiques), jotka on asianmukaisesti laadittu jossakin sopimusvaltiossa ja jotka ovat siellä täytäntöönpanokelpoisia, on pyynnöstä julistettava täytäntöönpanokelpoisiksi toisessa sopimusvaltiossa 31 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen määräysten mukaisessa menettelyssä.”

Muutoksen johdosta⁵ Brysselin yleissopimuksen 50 artiklan sanamuoto vastaa nyt tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla 16 päivänä syyskuuta 1988 tehdyn yleissopimuksen⁶ (jäljempänä Luganon yleissopimus) 50 artiklan sanamuotoa.

Brysselin yleissopimuksen 32 artiklan 2 kappaleessa, jota toinen ennakkoratkaisukysymys koskee, määrätään seuraavaa:

”Alueellinen toimivalta on sillä tuomioistuimella, jonka alueella sillä henkilöllä on kotipaikka, jota vastaan täytäntöönpanoa pyydetään. Jos tällä ei ole kotipaikkaa täytäntöönpanovaltiossa, se tuomioistuin

on toimivaltainen, jonka alueella täytäntöönpano on tapahtuva.”

3. Pääasian taustalla olevat tosiseikat voidaan tiivistää seuraavasti: Unibank A/S (jäljempänä Unibank) on Tanskan oikeuden mukaan perustettu pankki, jonka kotipaikka on Århus (Tanska). Kyseisellä pankilla on saatavia Christenseniltä, sillä tämä allekirjoitti vuosina 1990—1992 pankin hyväksi kolme velkakirjaa (gældsbev), joiden pääomat olivat 270 000, 422 000 ja 138 000 Tanskan kruunua. Velkakirjat on kirjoitettu koneella, ja niihin on merkinnyt nimikirjoituksensa myös kolmas henkilö, joka oli pankin työntekijä ja todisti velallisen allekirjoituksen omakätiseksi. Kyseisissä velkakirjoissa todetaan lisäksi nimenomaisesti, että kyse on asiakirjoista, joiden perusteella voidaan ryhtyä pakkotäytäntöönpanoon. Tätä varten velkakirjoissa viitataan *retsplejelov*in (Tanskan siviilioikeudenkäyntilain) 478 §:ään. Saatavat ovat ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen mukaan erääntyneitä ja perimiskelpoisia.

4. Velkakirjojen laatimishetkellä velallinen asui Tanskassa. Tämän jälkeen hän muutti kuitenkin Weiterstadtin Saksaan, jossa Unibank vaati häntä virallisesti maksamaan velkakirjojen mukaiset velat. Unibankin pyynnöstä Weiterstadtissa toimivaltainen tuomioistuin eli Landgericht Darmstadt totesi velkakirjat täytäntöönpanokelpoisiksi. Christensen valitti tästä päätöksestä väittäen, että velka oli osaksi suoritettu ja että osapuolet olivat sopineet loppuvelan maksamisesta erissä. Christensen kertoi myös muuttaneensa pois Saksasta ilmoittamatta kuitenkaan uutta osoitettaan. Muutoksenhakutuomioistuin

4 — EYVL L 285, s. 1.

5 — Muutosta ei kuitenkaan sovelleta nyt tarkasteltavan asian tosiseikkoihin, koska muutos tuli Saksassa voimaan 1994, kun taas riidanalaiset velat ovat syntyneet vuosina 1990 ja 1992.

6 — EYVL L 319, s. 9.

muutti alemman oikeusasteen päätöstä ja ratkaisi asian Christensenin hyväksi. Se perusteli ratkaisuaan sillä, että täytäntöönpano oli mahdotonta Saksassa, koska velallinen ei enää asunut kyseisessä maassa.

perusteeton siitä syystä, että velallinen on muuttanut muutoksenhakuasian ollessa vireillä pois valtiosta, jossa oikeudenkäynti on aloitettu (Brysselin yleissopimuksen 36 artikla), ja että hänen uusi asuinpaikkansa on tuntematon?”

5. Unibank valitti asiasta Bundesgerichtshofiin, joka päätti lykätä asian käsittelyä ja pyytää yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua seuraaviin kysymyksiin:

”1) Onko velkakirja, kuten Tanskan oikeuden mukainen (*retsplejelovin* 478 §:n 1 momentin 5 kohta) *gældsbelev*, jonka velallinen on allekirjoittanut ilman viranomaisen myötävaikutusta, Brysselin yleissopimuksen 50 artiklassa tarkoitettu virallinen asiakirja, kun velkakirjassa nimenomaisesti todetaan, että sen perusteella voidaan ryhtyä pakkotäytäntöönpanoon ja kun sen valtion oikeuden mukaan, jossa velkakirja on laadittu, velkakirja on täytäntöönpanoperuste, mutta täytäntöönpanoasiaa käsittelevällä tuomioistuimella on kuitenkin oikeus hylätä velkojan täytäntöönpanovaatimus, jos täytäntöönpanon perusteltavuus tulee kyseenalaiseksi täytäntöönpanoa vastaan esitettyjen perusteiden johdosta?”

Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

2) Puuttuvatko Brysselin yleissopimuksen 32 artiklan 2 kappaleen mukaisessa alueellisesti toimivaltaisessa tuomioistuimessa esitetyltä päätöksen tai virallisen asiakirjan tunnustamista koskevalta vaatimukselta tutkittavaksi ottamisen edellytykset tai onko se

Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys

6. Ensimmäisellä kysymyksellään ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pyytää yhteisöjen tuomioistuinta täsmentämään Brysselin yleissopimuksen 50 artiklaan sisältyvää käsitettä 'virallinen asiakirja'. Yhteisöjen tuomioistuimelta tiedustellaan etenkin, onko viranomaisen tai ainakin julkisen vallan valtuuttaman tahon myötävaikutettava asiakirjan laatimiseen, jotta sitä voidaan pitää virallisena ja siis muiden sopimuspuolina olevien valtioiden alueella täytäntöönpanokelpoisena asiakirjana.

Unibank katsoo kirjallisissa huomautuksissaan, että kysymykseen on vastattava kieltävästi. Sen mukaan yleissopimuksen 50 artikla koskee kaikkia asiakirjoja, joita voidaan pitää ulosottoperusteina sen valtion oikeuden mukaan, jossa ne on laadittu. Viranomaisen ei sitä vastoin tarvitse laatia asiakirjaa tai myötävaikuttaa sen laatimiseen. Asiakirjan laatimiseen sovellettavien säännösten sijaan Unibankin lähestymistapa korostaa erityisesti asiakirjan oikeusvaikutuksia eli ennen kaikkea täytäntöönpanokelpoisuutta, joka asiakirjalla on sen valtion oikeusjärjestyksen mukaan, jossa asiakirja on laadittu.

Christensen, komissio sekä Saksan ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukset ovat päinvastaisella kannalla. Ne ovat yhtä mieltä siitä, että yleissopimuksen 50 artiklassa tarkoitettu virallisen asiakirjan käsite edellyttää, että viranomaisen tai muu tähän toimivallan saanut henkilö vahvistaa asiakirjan virallisuuden. Tämä edellyttää virallistamismenettelyä, johon sovellettavat yksityiskohtaiset säännöt on määriteltävä sen valtion oikeusjärjestyksessä, jossa asiakirja on laadittu.

7. Jälkimmäistä kantaa on mielestäni pidettävä oikeana. Tätä kantaa tukee jo 50 artiklan sanamuoto ”viralliset asiakirjat, jotka on laadittu jossakin sopimusvaltiossa ja jotka ovat siellä täytäntöönpanokelpoisia”.⁷ Ilmaisuihin ”laadittu” viittaa asiakirjan laatimisprosessiin, johon eivät osallistu pelkästään osapuolet vaan myös muu sellainen henkilö, jonka nimenomaisena tehtävänä on laatia asiakirja ja vahvistaa sen ”virallisuus”. Kyseisessä määräyksessä käytettyjen ilmaisujen ja etenkin sanan ’laadittu’ perusteella voidaan siten olettaa, että kyse on sellaisista asiakirjoista, jotka syntyvät hoidettaessa julkista asiakirjojen varmentamistehtävää, jota harjoittavat oikeusjärjestyksen mukaan joskus viranomaiset ja joskus muut laissa tätä varten toimivallan saaneet henkilöt.⁸

7 — Kursivointi tässä.

8 — Oikeuskirjallisuudessa virallisina asiakirjoina pidetään ”hallinto- ja lainkäyttöviranomaisten, kirjaajien, notaarien ja tuomioistuinten virkamiesten — ” laatimia asiakirjoja (ks. Droz, G. A. L., *Compétence judiciaire et effets des jugements dans le Marché Commun*, Paris, 1972, s. 391). Kirjoittaja lisää, että ”itse asiassa 50 artiklassa tarkoitettujen virallisten asiakirjojen ovat lähinnä notaarien laatimia asiakirjoja”.

Tämä vaikuttaa lisäksi ainoalta lähestymistavalta, joka on yhdenmukainen yleissopimuksen tarkoituksen kanssa. Yleissopimuksella nimittäin pyritään ”helpottamaan mahdollisimman pitkälle tuomioistuinratkaisujen vapaata liikkuvuutta määräämällä yksinkertaisesta ja nopeasta täytäntöönpanomenettelystä”.⁹ Yleissopimuksen 50 artiklassa ”viralliset asiakirjat, jotka on laadittu jossakin sopimusvaltiossa ja jotka ovat siellä täytäntöönpanokelpoisia” rinnastetaan tuomioistuinratkaisuihin. Nämä asiakirjat voivat siten ”liikkua” tuomioistuinratkaisujen tavoin siinä mielessä, että niille myönnetään 50 artiklan nojalla erityiskohtelu muissa sopimusvaltioissa tapahtuvan täytäntöönpanon kannalta. Virallisia asiakirjoja koskevia yleissopimuksen säännöksiä voidaan jopa pitää suotuisampina kuin tuomioistuinratkaisuihin sovellettavia säännöksiä. Yleissopimuksen 50 artiklan mukaan virallisen asiakirjan täytäntöönpanoa koskeva pyyntö voidaan hylätä ainoastaan, jos virallisen asiakirjan täytäntöönpano olisi vastoin täytäntöönpanovaltion oikeusjärjestyksen perusteita (*ordre public*), kun taas tuomioiden yhteydessä voidaan nojautua myös muihin hylkäämisperusteisiin.¹⁰

Virallisen asiakirjan käsite on syytä määrittellä harkitusti, kun otetaan huomioon, millaisia vaikutuksia asiakirjan luokittelemisella viralliseksi on. Virallinen asiakirjan rinnastetaan itse asiassa tuomioistuinratkaisuihin. Rinnastus on perusteltu nimenomaan siksi, että virallinen asiakirja on syntynyt viranomaisen harkinta- ja päätösvalan tuloksena eli kyse on viran-

9 — Ks. asia C-414/92, Solo Kleinmotoren, tuomio 2.6.1994 (Kok. 1994, s. I-2237, 20 kohta) ja asia 148/84, Deutsche Genossenschaftsbank, tuomio 2.7.1985 (Kok. 1985, s. 1981, 16 kohta).

10 — Ks. yleissopimuksen 34 artiklan 2 kappale sekä 27 ja 28 artikla.

omaistoiminnan ilmentymästä, vaikkakin vain välillisesti ja pelkästään varmentamistarkoituksessa. Yleissopimuksessa virallisella asiakirjalla tunnustetaan olevan tiettyjä oikeusvaikutuksia yksinomaan juuri siitä syystä, että tällaisen asiakirjan synnyssä kyse on harkinta- ja päätösvallan käytöstä, jota harjoittavat viranomaisen palveluksessa olevat tai julkisen vallan tätä varten valtuuttamat erityisen pätevät henkilöt. Nämä oikeusvaikutukset ovat siten perusteltuja ainoastaan siltä osin kuin niihin liittyy asiakirjan pysyvän luotettavuuden ja oikeellisuuden oletama, joka perustuu julkisen tätä varten erikoistuneen asiakirjojen varmentajan toimintaan asiassa. Juuri tästä syystä nimitystä ”virallinen asiakirja” ei pidä käyttää mistä tahansa yksityisen tahdonilmaisun sisältävistä asiakirjoista vaan pelkästään niistä, joita varten on luotu asianmukainen virallistamismenettely, jonka perusteella tällaiset asiakirjat voidaan rinnastaa tuomioistuinratkaisuihin. Sen sijaan yleissopimuksen tarkoituksen vastaista olisi edellyttää, että sopimusvaltioiden pitäisi kohdella yksityisiä asiakirjoja, joiden virallisuutta ei ole millään lailla vahvistettu, samalla tavoin kuin lainkäyttöelinten päätöksiä.

8. Edellä esitettyjä päätelmiä tukee myös Jenardin ja Möllerin selvitys Luganon yleissopimuksesta.¹¹ Luganon yleissopimuksen 50 artiklasta, joka vastaa tässä oikeudenkäynnissä kyseessä olevaa määräystä ja jonka sanamuoto on olennaisilta osiltaan sama,¹² selvityksessä todetaan,

11 — EYVL 1990, C 189, s. 57.

12 — Kuten edellä 2 kohdassa on todettu, Brysselin yleissopimukseen Espanjan kuningaskunnan ja Portugalin tasavallan liittymisen yhteydessä tehtyjen muutosten johdosta kyseisen yleissopimuksen 50 artikla vastaa nyt sanamuodoltaan täysin Luganon yleissopimuksen 50 artiklaa. Ennen muutostakin eror olivat hyvin vähäisiä, eivätkä ne koskeneet määräyksen sisältöä. Itse asiassa ilmaisu ”varustettava toteamuksella täytäntöönpanokelpoisuudesta” vain korvattiin ilmaisulla ”julistettava täytäntöönpanokelpoisiksi”.

että virallisen asiakirjan on kyseisen artiklan mukaan täytettävä seuraavat edellytykset:

- ”Viranomaisen on pitänyt vahvistaa asiakirja viralliseksi;
- virallisuuden on ulotuttava asiakirjan sisältöön eikä pelkästään esimerkiksi allekirjoitukseen;
- asiakirjan on sellaisenaan oltava täytäntöönpanokelpoinen valtiossa, jossa se on laadittu.”¹³

Jenardin ja Möllerin selvitystä pidetään myös oikeuskirjallisuudessa¹⁴ hyödyllisenä apuvälineenä Brysselin yleissopimuksen 50 artiklaa tulkittaessa. Selvityksen mukaan virallinen asiakirja on siis vain asiakirja, joka on laadittu sellaisen viranomaisen myötävaikutuksella, jonka tehtävänä nimenomaan on vahvistaa asiakirjan virallisuus eli tehdä siitä luotettava ja virallinen paitsi muutoseikkojen, kuten päivämäärän ja allekirjoituksen, myös sisältöön liittyvien seikkojen osalta.

13 — Selvityksen 72 kohta (kursivoitui tässä). Samassa kohdassa räsmennetään, että 50 artiklan soveltamisalaan eivät kuulu ”vekselit ja sekki”.

14 — Ks. Gaudemet-Tallon, H., *Les conventions de Bruxelles et de Lugano*, Paris, 1993, s. 417.

9. Edellä esitetyn perusteella on siten katsottava, että velkakirja, joka on laadittu ilman viranomaisen myötävaikutusta, kuten nyt tarkasteltavassa asiassa on tehty, ei voi olla Brysselin yleissopimuksen 50 artiklassa tarkoitettu ”virallinen asiakirja”. Virallisuus on kyseisen määräyksen soveltamisalaan kuuluvien asiakirjojen olennainen edellytys, minkä vuoksi edellä esitetyistä syistä viranomaisen on myötävaikutettava asiakirjan laatimiseen.

10. On aiheellista tarkastella ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen esittämää kysymystä vielä yhdeltä kannalta. Ennakkoratkaisukysymyksen sanamuodosta käy ilmi, että ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin tiedustelee yhteisöjen tuomioistuimelta, voiko asiakirja kuulua 50 artiklan soveltamisalaan pelkästään sillä perusteella, että se on täytäntöönpanokelpoinen siinä valtiossa, jossa se on laadittu. Kysymyksen on mielestäni vastattava kieltävästi. Kyseisen määräyksen mukaan ei nimittäin riitä, että asiakirja on *täytäntöönpanokelpoinen*, vaan kyse on myös oltava edellä esitetyllä tavalla määritellystä *virallisesta asiakirjasta*. Yleissopimuksen 50 artiklan soveltamisalaan eivät siten kuulu asiakirjat, jotka voivat olla täytäntöönpanoperuste siinä valtiossa, jossa ne on laadittu, mutta joita ei kyseisen valtion oikeusjärjestyksen mukaan pidetä virallisina asiakirjoina.¹⁵

15 — Samansuuntaisesti on todettu myös edellä mainitun Jenardin ja Möllerin selvityksen 72 kohdassa, jossa kirjoittajat katsovat, että 50 artiklan soveltamisalaan eivät esimerkiksi kuulu ”tuomioistuinten ulkopuolella tehdyt sovinnot, jotka tunnustetaan Tanskan lainsäädännössä ja jotka ovat sen mukaan *täytäntöönpanokelpoisia*” (kursovointi tässä).

Toinen ennakkoratkaisukysymys

11. Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen mukaan ratkaisu toiseen kysymykseen on tarpeen saada vain siinä tapauksessa, että yhteisöjen tuomioistuin vastaisi ensimmäiseen kysymykseen myöntävästi eli jos yhteisöjen tuomioistuin pitäisi ilman viranomaisen myötävaikutusta laadittua velkakirjaa yleissopimuksen 50 artiklassa tarkoitettuna virallisena asiakirjana. Toisen kysymyksen tarkastelu ei siten enää olisi tarpeen, kun otetaan huomioon ensimmäiseen kysymykseen ehdotamani vastaus. Jotta asia kuitenkin tulisi tyhjentyvästi käsitellyksi, tarkastelen seuraavaksi myös tätä ennakkoratkaisukysymystä.

Kysymyksellä pyritään ennen kaikkea selvittämään, edellyttääkö asian saattaminen tuomioistuimen käsiteltäväksi toisessa sopimusvaltiossa menestyäkseen, että vastaajan kotipaikka pysyy koko ajan valtiossa, jossa menettely on aloitettu. Mielestäni kysymykseen on vastattava kielteisesti. Yleissopimuksen 31 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen perusteella velkojan tehtävänä on valita, missä sopimusvaltiossa hän tekee täytäntöönpanomääräystä koskevan hakemuksensa. Yleissopimuksen 32 artiklan 2 kappaleessa määrätään, että ”alueellinen toimivalta on sillä tuomioistuimella, jonka alueella sillä henkilöllä on kotipaikka, jota vastaan täytäntöönpanoa pyydetään”. Määräyksessä ei täsmennetä, mikä ajankohta ratkaisee, kun sääntöä velallisen kotipaikan tuomioistuimesta (forum debitoris) sovelletaan. Olen kuitenkin sitä mieltä, että tämän ajankohdan täytyy olla hakemuksen jättöpäivä, jolloin myöhemmin tapahtuvat muutokset tuomioistuimen toimivallan alun perin määränneessä tosiseikastossa eivät enää vaikuta tuomioistuimen toimivaltaisuuteen. Velko-

jan on nimittäin voitava luottaa hakemuksen jättöajankohtana vallitsevaan tilanteeseen. Päinvastaisessa tapauksessa oikeusvarmuutta koskeva perusedellytys vaarantuisi. Jos asiaa käsittelevä tuomioistuin sitä paitsi menettäisi toimivaltansa siitä syystä, että velallinen on vaihtanut kotipaikkaa hakemuksen jättämisen jälkeen, velallinen

saattaisi helposti välttyä täytäntöönpanomenettelyiltä vain asuin- tai kotipaikkaa vaihtamalla. Näistä syistä velallisen kotipaikan muuttuminen täytäntöönpanomääräystä koskevan hakemuksen jättämisen jälkeen ei mielestäni vaikuta millään tavoin siihen, täytyvätkö hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

Ratkaisuehdotus

12. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa Bundesgerichtshofin esittämiin kysymyksiin seuraavasti:

- 1) Velkakirja, jonka virallisuutta toimivaltainen viranomainen ei ole vahvistanut, ei ole tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla tehdyn 27 päivänä syyskuuta 1968 allekirjoitetun yleissopimuksen, sellaisena kuin se on muutettuna Helleenien tasavallan liittymisestä kyseiseen yleissopimukseen 25 päivänä lokakuuta 1982 tehdyllä yleissopimuksella, 50 artiklassa tarkoitettu "virallinen asiakirja (acte authentique), joka on laadittu jossakin sopimusvaltiossa ja joka on siellä täytäntöönpanokelpoinen".
- 2) Tämän yleissopimuksen 32 artiklan 2 kappaletta on tulkittava siten, että täytäntöönpanomääräystä koskevan hakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset eivät puutu tai se ei ole perusteeton sen vuoksi, että velallinen on poistunut täytäntöönpanovaltiosta valitettuaan täytäntöönpanomääräystä koskevaan hakemukseen annetusta päätöksestä.